

ΕΙΚΩΝ Ε΄.

Ἐντὸς δωματίου μικροῦ, πενιχροῦ,
ἐρήμου ἐπίπλων, ὑγροῦ καὶ ψυχροῦ,
ἡ δύστηνος κλαίει Μαρία.

Παντέρημος χήρα πτωχή,
εἰς στρῶμα ἀχύρου τραχὺ
κοιμίζεται ἀνήλικα τρία.

Τὸ ἐν τῇ φωνάζει « Πεινῶ ! »
τὸ ἄλλο τῇ λέγει « Πονῶ ! »
τὸ τρίτον ψελλίζει « παγόνω ! »
ὦ λύπη ! ὦ πένθος ! ὦ θέσις δεινὴ !
ἡ μία τὴν ἄλλην σταυρόνει φωνή,
ἡ χήρα ἀκούει ἐν πόνῳ.

Παρήγορος μόνος εἰς λύχνος ἐκεῖ,
ὠχρὸν φῶς προχέει, ὠχρὸν πλὴν γλυκὺ
τοῦ πένθους φωτίζων τὰ νέφη.
Καὶ πίπτει καὶ πίπτει χιῶν !
ὦ νύξ, εἶσαι φρίκης αἰὼν,
καὶ φρίκη τὸ ἄρμα σου στέφει.

Οἱ πάντες κοιμῶνται. Ὁ κόσμος κωφόι.
ὦ ὕψις ! Σὺ τοῦ ἐλέους τὸ φῶς,
ὁ βλέπων τὰ πάντα βοήθει.

— Τὴν θύραν τίς κρούει ; Τίς εἶνε ; « Γυνή,
γυνή, ἥτις πάσχουσιν χήραν πονεῖ ! »
— ὦ ! εἰσελθε, γύναι, καὶ ζῆθι !

Εἰσέρχεται, ἄγγελος εἶναι σωτῆρ,
θερμότητος, ἄιτου, ἐλπίδος δοτῆρ,
γυνὴ τοῦ Χριστοῦ στρατιῶτις,